ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Του **Μωυσή Λίτση**

Από τον περασμένο Ιούλιο και μετά, από τότε δηλαδή που η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ παραδόθηκε αμαχητί στους δανειστές, το κύριο επιχείρημα της κυβέρνησης ήταν: αποδεχθήκαμε μία σκληρή επώδυνη συμφωνία αλλά κερδίσαμε τουλάχιστον την υπόσχεση για αναδιάρθρωση χρέους.

Αφήνοντας κατά μέρος τη στροφή 180 μοιρών του ΣΥΡΙΖΑ, που από τον λογιστικό έλεγχο του δημόσιου χρέους, την αναστολή πληρωμών, τη διαγραφή του παράνομου, απεχθούς και μη βιώσιμου μέρους του και την ανάληψη πρωτοβουλιών για μία ευρωπαϊκή διάσκεψη για το ελληνικό χρέος, στα πρότυπα της διάσκεψης του Λονδίνου το 1953 για το γερμανικό χρέος, εκλιπαρεί για λίγη... κατανόηση από τους δανειστές, η αναδιάρθρωση είναι η νέα χίμαιρα των αυταπατών(;) της κυβέρνησης Τσίπρα.

Το ΔΝΤ και λοιποί δανειστές ζητούν προληπτικά(!) πρόσθετα μέτρα 3 δισ. ευρώ, χωρίς καν να μιλούν για ελάφρυνση του χρέους. Φυσικά τα μέτρα αυτά αφορούν νέο γύρο περικοπών στις συντάξεις, στους μισθούς, επιβολή φόρων και αυξήσεις στους λογαριασμούς, όλα μέτρα που θα επιβαρύνουν ακόμη περισσότερο τους ήδη εξαθλιωμένους Έλληνες εργαζόμενους και θα συντρίψουν οριστικά τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις.

Αλλά από μόνη της η αναδιάρθρωση δεν είναι παρά μία απάτη. Σημαίνει πολύ απλά ότι ίσως οι δανειστές να αποδεχτούν μία επιμήκυνση αποπληρωμής του χρέους ή κάποια ελάφρυνση στο επιτόκιο, μεταθέτοντας το πρόβλημα απλά για τις επόμενες γενιές, με αντάλλαγμα ακόμη πιο σκληρά μέτρα. Για ποια ελάφρυνση χρέους λοιπόν μιλάμε όταν οι εργαζόμενοι θα συνεχίσουν να σηκώνουν το σκληρό βάρος της εξοντωτικής λιτότητας για ένα χρέος για το οποίο δεν φέρουν ευθύνη;

Είδαμε άλλωστε την τύχη που είχε η προηγούμενη αναδιάρθρωση, επί υπουργίας Βενιζέλου.

Το περιβόητο PSI, το μόνο που πέτυχε είναι να λεηλατηθούν τα ασφαλιστικά ταμεία, τα οποία εκλιπαρούν τώρα για πόρους, στρώνοντας το δρόμο για τη μετατροπή της σύνταξης σε «φιλοδώρημα» και της κοινωνικής ασφάλισης, σε ιδιωτική για όσους μπορούν ακόμη να συνεισφέρουν μερικά ευρώ…

Το δημόσιο χρέος δεν το δημιούργησαν οι υψηλές συντάξεις, τα σχολεία και τα νοσοκομεία που κλείνουν, αλλά η πολιτική και οικονομική ελίτ που διαχειρίζεται τις τύχες του ελληνικού κράτους. Φταίνε οι εργαζόμενοι για τη διαφθορά του δημοσίου, οι πραγματικά αγωνιζόμενοι συνδικαλιστές και όχι η εξαγορασμένη από καιρό συνδικαλιστική γραφειοκρατία;

Ακόμη και αν δεχτούμε το φασιστικής έμπνευσης επιχείρημα της συλλογικής ευθύνης, δηλαδή το ότι επειδή επί χρόνια ο ελληνικός λαός ψήφιζε ΠΑΣΟΚ και ΝΔ, τα δύο κατεξοχήν κόμματα της αστικής τάξης που λυμαίνονταν το ελληνικό δημόσιο και κοινωνία, άρα είναι συνυπεύθυνος για τη διαφθορά, να θυμίσουμε ότι δεν ζούσαμε σε κράτος «εργατικής εξουσίας», ούτε σε «σοβιετία», αλλά σε καπιταλιστικό κράτος, πλήρως ενταγμένο στους διεθνείς μηχανισμούς. Δεν ήταν η οικονομική και επιχειρηματική ελίτ που μιλούσε για «ισχυρή Ελλάδα» τα τελευταία χρόνια και τώρα κρούει κατά βούληση τον κώδωνα έξωσης από το ευρώ;

Η ανάδειξη άλλωστε της αριστεράς σε πλειοψηφικό ρεύμα τα τελευταία χρόνια, παρά την προδοσία των ελπίδων και προσδοκιών από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, έδειξε ότι ο ελληνικός λαός αναζητούσε πλέον διαφορετικές λύσεις.

Τα μέτρα που επιβάλλονται στη χώρα μας με τους συνεχείς εκβιασμούς του ΔΝΤ, της ΕΕ και της ΕΚΤ, επιβάλλονται σε όλη την Ευρώπη με παρόμοια επιχειρήματα(βλέπε Γαλλία) και ας μην υπάρχει κίνδυνος άμεσης χρεοκοπίας.

Το χρέος είναι από αρχαιοτάτων χρόνων μία μορφή υποδούλωσης και μόνο επαναστατικές πράξεις, όπως π.χ. η σεισάχθεια του Σόλωνα στον 6ο π.χ. αιώνα στην Αθήνα κατάφεραν να σπάσουν τα δεσμά.

Στο σύγχρονο κόσμο ο Μαρξ είχε έγκαιρα γράψει ήδη από τον 19ο αιώνα (Κεφάλαιο, Τόμος Α’):

«Το δημόσιο χρέος γίνεται ένας από τους πιο δραστικούς μοχλούς της πρωταρχικής συσσώρευσης. Σαν με μαγικό ραβδί προικίζει το μη παραγωγικό χρήμα με παραγωγική δύναμη και το μετατρέπει έτσι σε κεφάλαιο, χωρίς νάναι

υποχρεωμένο να εκτεθεί στους κόπους και στους κινδύνους που είναι αχώριστοι από τη βιομηχανική μα ακόμα κι από την τοκογλυφική τοποθέτηση. Οι πιστωτές του δημοσίου στην πραγματικότητα δεν δίνουν τίποτα, γιατί το ποσό που δανείζουν μετατρέπεται σε κρατικά ευκολομεταβιβάσιμα χρεώγραφα,…το δημόσιο χρέος έχει δημιουργήσει τις μετοχικές εταιρείες, το εμπόριο με συναλλάξιμες αξίες όλων των ειδών, την επικαταλλαγή, με δυο λόγια: το παιχνίδι στο χρηματιστήριο και τη σύγχρονη τραπεζοκρατία».

Αλλά και ο δολοφονηθείς πρόεδρος της Μπουρκίνα Φάσο Τομάς Σανκαρά (1983-1987), τόνιζε: ***«Οι ρίζες του χρέους βρίσκονται πίσω στην εποχή της αποικιοκρατίας. Αυτοί που μας δάνειζαν λεφτά, είναι οι ίδιοι που μας εποίκισαν. Είναι οι ίδιοι άνθρωποι που διαχειριζόντουσαν τα κράτη και τις οικονομίες μας. Ήταν οι άποικοι που οδήγησαν την Αφρική να συνάψει δάνεια με τους πιστωτές του Βορρά, τα αδέλφια και τα ξαδέλφια τους. Δεν αναγνωρίζουμε αυτό το χρέος. Ως εκ τούτου δεν μπορούμε να το αποπληρώσουμε».***

Το ως άνω απόφθεγμα ισχύει απόλυτα και για την ελληνική πολιτική και οικονομική ελίτ που συναγελάζεται με τις αστικές τάξεις της Ευρώπης, περιμένοντας την εύνοια των συσσωρευμένων με αίμα και ιδρώτα ευρώ τους.

Το ζήτημα της αναστολής πληρωμών και διαγραφής του χρέους, ενός χρέους καταφανούς παράνομου και απεχθούς, όπως έδειξαν οι πρόσφατοι κυνικοί διάλογοι Τόμσεν-Βαλκουλέσκου που διέρρευσαν μέσω Wikileaks, για πρόκληση πιστωτικού γεγονότος(χρεοκοπία) στην Ελλάδα, προκειμένου να κάμψουν τις όποιες αντιστάσεις της κυβέρνησης, πρέπει να μπει ξανά επιτακτικά στην ατζέντα του εργατικού κινήματος. Και βέβαια από μόνο του το αίτημα της διαγραφής του χρέους θα είναι κενό περιεχομένου, αν δεν συνδυάζεται με ξεκάθαρες αντικαπιταλιστικές προτάσεις, αλλά και προετοιμασία του κόσμου για ρήξη, ένας δρόμος διόλου εύκολος, αλλά αναγκαίος για να βγούμε από τη μέγγενη της πιστωτικής ασφυξίας και κοινωνικής εξαθλίωσης.

Πηγή: **contra-xreos.gr**